

opusdei.org

Själsfränder: Prästen från Ars och Father Brown

Inför den helige Johannes-Maria Vianneys minnesdag den 4 augusti i detta prästadömet's år (19/06 2009 – 2010) som Benedikt XVI har utlyst.

2009-07-31

En läsare av Chestertons Father-Browns-deckare har inte tid att fråga sig vad det beror på, att den till synes opraktiske, naive landsprästen med ett paraply under armen, alltid ligger

före polisen. Chesterton går in på det i en av sina historier. Det beror på – sägs det nästan ordagrant –, att father Brown sitter i biktstolen. Han känner människorna inifrån. Han känner till hjärtats hemligheter och vet – på ett annat sätt än den flitige polisen – att människan egentligen inte handlar logiskt. Och han vill inte avslöja förbrytaren och bestraffa denne, utan omvända honom och försona honom med Gud. Han är och förblir en gåta för polisen.

Bön för dem som anförtrotts honom, sträng askes och tålmod

Bortom fiktionen möter oss denna erfarenhet hos den helige Johannes-Maria Vianney, prästen från Ars. Hans tid (han dör 1859 med 73 år) är präglad av romantiken, av revolutioner och av stora tekniska framsteg. Men ingenting av detta berör honom. Han sitter dagligen 14 timmar i biktstolen, besöker sjuka,

undervisar i katekesen och för sin kamp mot supandet, dansandet, svärandet och söndagsarbetet i byn, som har 230 själar och fyra krogar. Det han sätter emot är: tillbedjan inför det Allraheligaste, bön för dem, som anförtrotts honom, sträng askes och hårda predikningar.

Antagligen gick det inte värre till i Ars än i de andra byarna och församlingarna i omgivningen. Varför var Vianney så sträng mot nöjena? Hade han inte kunnat reagera som Philipp Neri före honom, som Johannes Bosco efter honom? Utan tvivel, men detta helgon saknade känsla för det trevliga och roliga i världens nöjen. Med en stränghet, som föreföll jansenistisk såg han bara bybornas andliga misär, deras slöa giltighet gentemot Gud och livets mening.

Guds nåd

I en biografi om helgonet står det:
”Gud tillät, att just precis den störste präst, som Frankrike sett födas under 1800-talet, först förklarades oduglig av Kyrkan till prästämbetet”. Hans far tillät honom först sent att sluta arbeta som dräng. Han hade inte ens de enklaste kunskaper från byskolan, när han började plåga sig med latinet. På prästseminariet utökades pinan med de teologiska ämnena. Efter en tid skickades han hem igen på grund av oduglighet. En präst, god vän till honom, ställde upp för honom och lyckades övertyga föreståndarna om, att Vianney trots sin bristande intellektuella kapacitet, var mycket from. ”Bra, då kallar jag honom. Guds nåd får göra resten.” Med 29 år blev han så äntligen prästvigd.

Han tillhörde inte de smarta och kloka. Det skulle aldrig ha fallit honom in att ställa frågan om prästens identitet. Han skulle inte

kunnat ge några teologiska svar på den. Han skulle med glädje bejakat det, som sankt Josemaría Escrivá säger som svar på denna fråga i en meditation: ”Vad är prästens identitet? Kristi identitet. Alla kristna kan och skall inte bara vara *alter Christus* – en andra Kristus – utan *ipse Christus* – Kristus själv. Men i prästen sker det omedelbart, på sakramentalt sätt (...) Genom vigningen förmår prästen att låna Herren sin röst, sina händer, ja hela sin existens; det är Jesus Kristus själv, som i den heliga mässan genom konsekrationens ord förvandlar brödets och vinets substans till sin kropp och till sin själ, till sitt blod, till sin gudomlighet. Och däri ligger prästens identitet: han är ett direkt, dagligen verkande redskap för frälsningen, som Kristus vunnit åt oss.” (J. Escrivá, Predikan 13 april 1973, nr 68)

Att bikta för honom

Det är betecknande, att den helige Johannes-Maria Vianney knappast är känd under detta namn. Alla kallar honom "Prästen från Ars". Han försvann bakom ämbetet, som var kallelsen. Hans uppdrag var människorna i Ars. Och åter gåtan: utan hans medverkan utbredde sig hans rykte i hela Frankrike.

Tusentals vallfärdade till honom, beredda på att vänta i dagar på att få bikta för honom. En kuriositet berättas: en postvagn sattes in, som dagligen gick mellan Ars och Lyon. Och biljetterna varade en hel vecka, eftersom man ofta måste vänta mycket länge på bikten hos prästen. Många blev som genomskinliga inför honom. Ibland visste han redan om en biktandes synder, som förträngts eller var svåra att uttala.

Gåtans lösning? När påven Pius XI helgonförklarade prästen från Ars och senare gjorde honom till skyddshelgon för alla präster och

själasörjare, betonade han, hur
Vianney gjort Guds helande och
befriande förbarmande närvarande
bland människorna genom
syndaförlåtelsens sakrament.

En betraktelse av Josef Arquér

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
sjalsfrander-prasten-fran-ars-och-
father-brown/](https://opusdei.org/sv-se/article/sjalsfrander-prasten-fran-ars-och-father-brown/) (2026-02-22)